

Hồi 19

Thanh Hải Lai Khách

Tiền Dực liếc nhìn Hoàng Trấn Quốc một cái rồi chớp chớp song mục, căn bản như chẳng để ý đến lão, và dường như cũng chẳng xem lão ta ra gì. Thái độ cuồng ngạo này khiến quần hào lại sôi động bàn luận.

Hoàng Trấn Quốc tức đến độ biến sắc, bỗng nhiên lão xuống tấn và tung ra một quyền nhằm thẳng vào lưng thiếu niên tự xưng là Tiền Dực. Nhưng thiếu niên kia vẫn thản nhiên bất động, chờ khi đầu quyền sắp chạy vào y phục thì thân hình thiếu niên đột nhiên phi lên không trung.

Quần hào lại xôn xao, có người buột miệng kêu lên:

- Triêm Y Thập Bát Diệt.

Thì ra thủ pháp mà thiếu niên này thi triển là Triêm Y Thập Bát Diệt, một môn công phu nội gia vào hạng thượng đẳng trong võ lâm. Chẳng những quần hào kinh ngạc mà ngay cả Y Phong cũng biến động thần thái. Chàng lấy làm kinh dị về việc thiếu niên này có thân thủ như vậy mà lại không thấy xuất đầu lộ diện trên giang hồ.

Bát Quái Thần Chưởng cũng biến sắc, lão chậm rãi bước đến gần thiếu niên Tiền Dực và trầm giọng nói:

- Công phu của thiếu hiệp thật tuyệt diệu, xin hỏi tôn sư là vị nào ? Phải chăng là đạo trưởng trên núi Võ Đang ?

Tiền Dực mỉm cười, nhưng trong nét cười vẫn đầy ngạo khí, hấn cung thủ nói:

- Tại hạ đến từ Thanh Hải, gia sư từng nói cho tại hạ biết hiệp danh của Phạm lão anh hùng, như vậy có lẽ Phạm lão anh hùng cũng từng biết gia sư ?

Quả nhiên Bát Quái Thần Chưởng biến sắc, lão vội cung thủ nói:

- Hóa ra là Tiền thiếu hiệp đến từ núi Bồ Khắc Mã Nhân, tôn sư là võ lâm đệ nhân, trước đây lão phu cũng từng có duyên gặp mặt. Bây giờ lại gặp Tiền thiếu hiệp hành đạo giang hồ, thế thì tuyệt lắm ! Tuyệt lắm !

Quần hào vốn đã bị công phu của Tiền Dực làm cho kinh khiếp, bây giờ thấy Bát Quái Thần Chưởng một nhân vật luôn tự phụ cũng phải cung kính đối với y thì bất giác kinh ngạc không thôi.

Tiền Dực mỉm cười, nói:

- Phạm lão tiên bối ! Tại hạ làm chứng nhân cho đại hội này có được không ?

Phạm Trung Bình cười lớn, đoạn nói:

- Vị thiếu niên này là cao đồ của một vị võ lâm tiền bối dị nhân ẩn cư tại núi Bồ Khắc Mã Nhân thuộc Thanh Hải. Các vị đều là người hành tẩu giang hồ, có lẽ cũng từng nghe nói tiếng tăm của Vô Danh lão nhân ở Thanh Hải ?

Bốn chữ "Vô Danh lão nhân" vừa xuất thì quần hào lại thêm một phen sôi động. Vạn Thắng Đao Hoàng Trấn Quốc nghe bốn chữ này thì vội vàng kéo Tiểu Bá Vương chuồn vào một góc. Y Phong cũng vô cùng kinh ngạc, bất giác đôi mắt chàng nhìn kỹ Tiên Dực từ đầu đến cuối.

Nguyên võ lâm tương truyền rằng trong núi Bồ Khắc Mã Nhân ở Thanh Hải có một vị võ lâm dị nhân ẩn cư, mấy mươi năm qua người trong giang hồ đều biết vị dị nhân này đã luyện công đến độ siêu phàm nhập hóa, nhưng chưa từng trông thấy diện mục thật do đó mới gọi là Vô Danh lão nhân.

Tiên Dực tuy là người vô danh nhưng một khi nói ra lai lịch sư môn của hắn thì quần hào đều biến sắc.

Lúc này Bát Quái Thần Chưởng mời Tiên Dực đến trước điện thờ rồi quays ang nói với những đạo nhân của phái Chung Nam:

- Hiện tại võ lâm quần hào đã đề cử ba người bọn lão phu làm công chứng cho việc tỉ võ tranh chức chưởng môn của quý phái, xin quý phái bắt đầu đi thôi.

Y Phong dịch mục quang nhìn ra sau điện thờ bỗng nhiên chàng thấy trung niên đạo sĩ mà chàng vừa gặp ngoài cổng đạo quán lúc nãy, hiện tại hắn đang thầm thì với hai đạo nhân khác. Hai đạo nhân này cũng đều lớn tuổi, vừa lắng tai nghe vừa quét mục quang lung sục tứ phía.

Y Phong thầm nghĩ:

- "Không lẽ bọn họ tìm mình ?"

Bỗng nhiên thấy một đạo nhân đầu tóc đã bạc bước ra và hỏi:

- Lần này vì chưởng môn nhân Diệu Linh đạo nhân của tệt phái đột nhiên lâm bệnh rồi quy tiên, do ra đi vội vàng nên người chưa truyền chức vị cho người khác. Vì thế mấy trăm đệ tử của tệt phái thương nghị với nhau muốn dùng võ công cao thấp để tuyển chọn chưởng môn đời thứ sáu của phái Chung Nam.

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Ba vị được các vị đề cử đều là hào sĩ có uy danh trong võ lâm, được ba vị như vậy làm công chứng cho đại hội thì quả là may mắn cho tệt phái. Bần đạo xin thay mặt toàn thể đệ tử tệt phái, đa tạ các vị !

Đôi mày của lão chau lại, trên mặt lộ vẻ âu lo, lão nói tiếp:

- Trong số đệ tử đệ phái có tổng cộng bảy vị muốn tranh chức chưởng môn nhân, bây giờ bản đạo xin mời bảy vị đồng môn này bước ra hành lễ với các vị.

Bát Quái Thần Chưởng cười lớn, rồi nói:

- Lễ nào Diệu Pháp đạo trưởng không có ý này ?

Đạo nhân tóc bạc nói:

- Bản đạo già rồi, gân cốt cũng đã suy nhược, sao có thể sánh với tinh thần minh mẫn, thân thể tráng kiện của Phạm thí chủ.

Phạm Trung Bình cười ha ha, nói:

- Lão phu cũng biết đạo trưởng như nhàn vân dã hạc, quanh năm suốt tháng tiêu dao tự tại. Đã vậy thì xin mời bảy vị đạo trưởng của quý phái mau bước ra, tại hạ nghĩ người trong võ lâm thiên hạ đều muốn thấy diện mục chưởng môn nhân tương lai của Chung Nam phái.

Quần hào cũng đồng ý nên lập tức phụ họa vào.

Diệu Pháp đạo trưởng mỉm cười rồi quay ra sau điện thờ ra hiệu, lập tức có bảy đạo nhân lục tục bước ra. Quần hào thấy bảy người này gồm già trẻ cao thấp bất đồng, nhưng thần thái khí độ đều sung mãn, bước đi trầm vững, mục quang sắc lạnh, có lẽ đều là cao thủ nội gia.

Bảy đạo nhân bước ra trước điện thờ rồi chấp tay hành lễ với quần hào, quần hào cũng vội vàng đứng dậy đáp lễ. Nên biết trong bảy vị này, tất sẽ có một vị là chưởng môn của phái Chung Nam. Vì vậy, đương nhiên quần hào không dám thất lễ với bất kỳ vị nào.

Y Phong đứng sau cùng quan sát bảy vị đạo nhân, chàng cảm thấy trong đại hội hôm nay tất có duyên cớ, chỉ có điều đến hiện tại chàng vẫn chưa tìm ra manh mối.

Tòa bảo điện của phái Chung Nam khá rộng, ngoài gian chính điện có nhiều võ lâm hào khách ngồi chật cứng ra, còn có ba gian bên trái để trống. Lúc này có một đạo nhân chùng ngoai tam tuần từ trong đám đông bước ra, y chấp tay hành lễ tứ phía rồi quay sang điện thờ khấu đầu lạy ba lần. Đoạn y cao giọng nói:

- Đệ tử đời thứ sáu của Chung Nam phái là Huyền Hóa, kính thỉnh các vị sư thúc bá, sư huynh đệ chỉ giáo.

Nói đoạn, y hất vạt đạo bào ra sau, soạt chân theo hình chữ bát, song quyền nắm chặt, thân thủ quả nhiên bất phàm.

Lại có một đạo nhân khác bước ra, y cũng hành lễ với quần hào, khấu đầu lạy trước điện thờ rồi quay sang nói với Huyền Hóa:

- Huyền Cơ kính thỉnh sư huynh ba chiêu.

Nói đoạn, y xuống tấn tạo thế sẵn sàng nghênh địch.

Huyền Hóa đạo nhân khẽ quát một tiếng, tả thủ bình thế đưa ra, hữu chưởng phòng hộ trước ngực, chân trái đá ngang, chớp mắt đã đến trước mặt Huyền Cơ. Song quyền đột nhiên vung ra, một đánh thẳng vào mặt đối phương, một quét vào đan điền.

Huyền Cơ lách qua trái, thân hình xoay chuyển nửa vòng, đồng thời hữu thủ cũng xuất kích. Nhất thời trong phạm vi ba trượng vuông đầy dẫy quyền phong chưởng ảnh. Huyền Hóa, Huyền Cơ thi triển toàn chiêu thức bản môn, trong sự khinh linh nhẹ nhàng không mất sự trầm vững chắc chắn, trong sự trầm vững chắc chắn lại không thiếu sự nhanh nhẹn như hành vân lưu thủy. Chiêu thức xuất ra liên miên bất tuyệt, biến ảo khôn lường.

Sau khi thấy hai người này thi triển chưởng pháp, quần hào mới biết rằng chưởng pháp của Chung Nam phái quả nhiên danh bất hư truyền.

Quần hào đang tập trung tinh thần quan chiến thì đột nhiên thấy bóng người phân ra, Huyền Cơ đạo nhân lui ra xa rồi cung thủ nói:

- Sư huynh quá tuyệt, Huyền Cơ không địch lại.

Đoạn y chấp tay rồi lui vào sau điện thờ.

Bát Quái Thân Chưởng cười ha ha nói:

- Thế mới gọi là cao thủ tử thí. Thế mới kêu bằng cao nhân.

Lão nhìn ra tứ phía rồi mỉm cười, nói tiếp:

- Vị Huyền Cơ đạo trưởng vừa rồi chỉ kém nửa chiêu nhưng đã tự nhận thua. Mọi người nên học hỏi phong độ của bậc danh gia này.

Nói đoạn, lão đưa ngón tay cái lên và cười lớn không thôi. Lúc này quần hào đã khâm phục vị Bát Quái Thân Chưởng, bởi lẽ có những người căn bản không thấy rõ Huyền Cơ bại thủ như thế nào.

Nên biết bọn họ tử thí là vì tranh chức chưởng môn nhân một phái mà Huyền Cơ đạo nhân có thể xem chuyện thắng bại nhẹ nhàng như vậy thì đủ thấy sự phi thường rồi.

Chỉ trong chớp mắt lại có hai vị đạo nhân nữa bại thủ. Người còn lại giữa đương trường vẫn là Huyền Hóa đạo nhân. Hai trận tử thí cũng giống như trước, tức chỉ điểm chút rồi thôi. Người bại trận lập tức rút lui, tuyệt đối không có chút miễn cưỡng.

Bỗng nhiên thấy Mai Hoa Kiếm Đổ Trường Khanh bước đến cạnh Phạm Trung Bình, khẽ nói mấy câu, Phạm Trung Bình liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với những lời của Đổ Trường Khanh.

Đạo nhân thứ tư dâng đài là một lão đạo ngoại ngũ tuần, người này vốn là sư đệ của Diệu Linh đạo nhân, bối phận lớn hơn Huyền Hóa một bậc, Huyền Hóa cúi người hành lễ và nói:

- Ngũ sư thúc cũng dâng đài à ?

Đạo nhân này là đệ tử thứ năm của Ngọc Cơ chân nhân, đạo hiệu là Diệu Nguyên, lúc này lão mỉm cười, nói:

- Người và ta tỉ thí, mỗi người tự thi triển sở trường, không cần phải để tâm tương nhượng, bằng không sẽ mất cơ hội tranh chức chưởng môn nhân đấy.

Huyền Hóa cúi người, nói:

- Đệ tử cung kính nghe theo lời chỉ giáo của sư thúc.

Nói đoạn, y buông tay đứng đợi đối phương xuất thủ.

Đột nhiên Bát Quái Thần Chưởng bước tới ngăn cản và lớn tiếng nói:

- Đạo trưởng hãy khoan động thủ ! Vừa rồi Đỗ thiếu hiệp có đưa ý kiến, Huyền Hóa đạo trưởng đã quẫn trận, bây giờ cần phải nghỉ ngơi một lát. Ba vị đạo trưởng còn lại hãy động thủ trước, vị nào thắng cuộc sẽ tái đấu với Huyền Hóa đạo trưởng, các vị thấy như vậy có thỏa đáng không ?

Huyền Hóa liền lui bước ra sau.

Diệu Nguyên chấp tay nói:

- Xin nghe theo sự chủ trì của Phạm lão thí chủ.

Trong hai trận tỉ thí này, Diệu Nguyên đạo nhân dùng chiêu Kim Giao Tiễn thắng trận thứ nhất, người sau cùng thượng đài là Diệu Thông - Đệ tử thứ tư của Ngọc Cơ chân nhân, giao thủ vừa được mấy chục chiêu thì bị Diệu Nguyên cướp tiên cơ nhập cung, dùng cạnh bàn tay chém vào ngực một cái.

Thế là Diệu Thông đạo nhân cũng lập tức rút lui.

Quần hào thấy mấy vị cao thủ của phái Chung Nam động thủ trao chức chưởng môn mà cứ như bình thường tập luyện, tuyệt nhiên không chút nguy hiểm hoặc khiêu khích, do đó mọi người vừa ngầm tán thưởng thái độ khoan dung của đệ tử phái Chung Nam, vừa thầm lấy làm tiếc là không được xem một trường náo nhiệt chuyện trò.

Bọn võ lâm hào sĩ này đại đa số là từ xa kéo đến, trong lòng ít nhiều cũng có chút vui sướng trước sự đau khổ của người khác, vì thế nên bất giác hận bọn đạo nhân không đấu cho xương tan thịt nát. Lúc này thấy qua năm trận mà người tỉ thí vẫn tự nhiên tự tại, thì bọn võ lâm hào sĩ không khỏi cảm thấy thất vọng.

Hiện chỉ còn một trận quyết thắng duy nhất giữa Huyền Hóa đạo nhân và Diệu Nguyên đạo nhân, thế là quần hào tập trung sức chú ý vào hai nhân vật này. Bởi lẽ sự

thắng bại của bọn họ có quan hệ đến chức chưởng môn của phái Chung Nam. Đối với võ lâm mà nói, điều này có thể gọi là một đại sự.

Chợt nghe Bát Quái Thần Chưởng cười lớn rồi nói:

- Nhị vị đạo trưởng hãy nghỉ ngơi một lát rồi sẽ động thủ tranh ghế chưởng môn. Được xem cao thủ tỉ thí thế này, xem ra phúc nhân của lão phu cũng không mỏng.

Lão quay sang Đỗ Trường Khanh và Tiên Dực rồi nói tiếp:

- Có lẽ nhị vị thiếu hiệp cũng cảm thấy như vậy ? Đây vốn là chuyện hy hữu trăm năm mà.

Tiên Dực vẫn ngồi trên chiếc ghế mây, thủy chung bất động. Lúc này hắn mới khẽ gật đầu và như muốn nói điều gì.

Nào ngờ Diệu Pháp đạo nhân đột nhiên bước tới và nói:

- Diệu Nguyên sư đệ và Huyền Hóa sư đệ, các vị động thủ ngay bây giờ đi thôi. Kẻ thắng cuộc sẽ lập tức nhận chức chưởng môn Chung Nam trước anh hùng trong thiên hạ và đền thờ tổ sư, không cần nghi thức rườm rà nữa.

Phạm Trung Bình chau mày, thâm lấy làm kỳ quái về Diệu Pháp đạo nhân, xưa nay lão ta luôn cẩn trọng khi hành sự, tại sao bây giờ lại dễ dãi với một chuyện đại sự như vậy.

Y Phong lạnh lùng quan sát, chàng thấy vẻ lo lắng trên mặt Diệu Pháp đạo nhân có phần tăng thêm, chốc chốc quét mục quang nhìn ra cửa, tựa như sợ có người nào đột nhiên đến phá hỏng đại hội này. Tiêu Nam Tần lại không để ý đến những điều đó, nàng chỉ cảm thấy hạnh phúc khi được đứng nép sát người vào Y Phong.

Nhất thời đại điện trở nên lặng lẽ, mọi người đều ngưng thần nhìn hai vị cao thủ của phái Chung Nam chuẩn bị tỉ đấu. Còn Diệu Nguyên và Huyền Hóa lại chăm chú nhìn nhau. Nhưng sự im lặng này chẳng kéo dài được bao lâu, bỗng nhiên quần hào xao động rồi giãn ra hai bên.

Diệu Pháp đạo nhân biến sắc, Y Phong cũng kinh ngạc, chàng biết sự phán đoán của mình không sai, quả nhiên chuyện này không đơn giản. Bát Quái Thần Chưởng và bọn Mai Hoa Kiếm cũng kinh hãi, bỗng nhiên thấy một đoàn người bước vào cửa chính điện, đi đầu là một đạo nhân mặc áo bào màu lam như mọi đạo nhân khác. Người này hình dung cổ quái, trường kiếm đeo bên hông, bước chân trầm vững, mục quang bén nhọn, khiến người ta vừa thấy là biết ngay đại cao thủ.

Đoàn người này gồm mười đạo nhân, ai nấy đều đeo trường kiếm, điều khiến Y Phong chú ý là bọn họ đều mặc đạo bào mới toanh, nhưng không phải là những đạo sĩ trẻ mà chàng gặp trong lúc lên núi.

Đạo nhân đi đầu bước lên bệ thờ, quét mục quang nhìn tứ phía, cất giọng cười sang sảng rồi nói:

- Diệu Pháp sư huynh ! Huynh lại không đúng rồi. Tiểu đệ đã sớm cho tiểu đồ đến bẩm báo với sư huynh, mong rằng tiểu đệ tuy là kẻ bất tài nhưng cũng muốn đến tham gia náo nhiệt. Sao sư huynh lại tự cử hành đại hội như vậy ? Lẽ nào mới cách biệt mười năm mà sư huynh đã quên môn hạ của Chung Nam phái còn có một tiểu đệ bất tài này ?

Đạo nhân này lại nhìn quần hào rồi cười lớn nói tiếp:

- Bần đạo là Diệu Vũ, là đệ tử của Chung Nam phái, lần này phiền các vị từ xa đến nên đã sớm sai bọn tiểu đồ bày trà nước dưới núi để tiếp đón. Còn việc tệ sư huynh tiếp đón không chu đáo, bần đạo xin tạ tội trước.

Lời này khiến quần hào vô cùng ngạc nhiên, nhưng Y Phong thì chợt hiểu ra:

- “Hóa ra những đạo nhân bày trà nước dưới núi đều là đồ đệ của Diệu Vũ đạo nhân. Còn Diệu Vũ đạo nhân này tự xưng là đệ tử phái Chung Nam, thế tại sao hình trạng của Diệu Pháp đạo nhân lại như vậy ?

Bỗng nhiên Y Phong cảm thấy việc Diệu Vũ đạo nhân đến đây nhất định là có duyên cớ. Nhưng rốt cuộc là thế nào, nhất thời chàng cũng không rõ, chỉ đành lặng lẽ chờ xem sự việc khai triển.

Quần hào tứ phía nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên, và trong lòng cũng có những cảm nhận như Y Phong.

Lúc này Diệu Pháp đạo nhân trừng mắt nhìn Diệu Vũ đạo nhân và lạnh lùng nói:

- Diệu Pháp bất tài, không dám làm sư huynh các hạ, nếu lúc này anh linh sư tôn có biết thì chắc chắn cũng không dám làm sư phụ các hạ.

Diệu Vũ “hừ” một tiếng rồi cười nhạt, nói:

- Sư huynh nói cái gì vậy, tiểu đệ tuy xa Chung Nam mười năm nhưng lòng không lúc nào không nhớ đến sư môn. Hơn nữa, tuy tiểu đệ viễn du bên ngoài, song thủy chung chưa bị trục xuất ra khỏi sư môn. Không lẽ hôm nay sư huynh định trục xuất tiểu đệ ra khỏi sư môn ?

Lão lại “hừ” một tiếng rồi nói tiếp:

- Nhưng bất luận thế nào thì tiểu đệ vẫn là đệ tử của phái Chung Nam . Sù sư huynh bất mãn với tiểu đệ thì cũng không thể lấy việc công báo thù riêng.

Diệu Pháp đạo nhân lại biến sắc. Ngay lúc đó thì Diệu Nguyên bước lên trước, hành lễ với Diệu Vũ và nói:

- Tham kiến sư huynh !

Diệu Vũ cười ha ha, đoạn nói:

- Khá ! Khá ! Ngũ sư đệ, người vẫn chưa quên sư huynh ta à ?

Diệu Nguyên đạo nhân mỉm cười, nói:

- Tiểu đệ làm sao quên sư huynh được, chỉ sợ sư huynh đã sớm quên bọn tiểu đệ thôi.

Bỗng nhiên lão trừng mắt nhìn Diệu Vũ và đổi giọng nói tiếp:

- Xin hỏi sư huynh ! Nếu huynh chưa quên sư môn thì tại sao khi sư phụ khất thế sư huynh không về ? Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên danh vang thiên hạ, nhưng có ai biết vị Đa Thủ chân nhân này là đệ tử Chung Nam phái. Sao sư huynh không nghĩ đến sư môn sớm hoặc muộn hơn, mà lại nghĩ đến sư môn ngay vào lúc này ? Không lẽ cái ghế chưởng môn Chung Nam còn con này cũng đáng cho Đa Thủ chân nhân các hạ quan tâm ?

Lão ta lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi gằn giọng nói tiếp:

- Năm xưa trong sáu sư huynh đệ chúng ta, các hạ là người được sư phụ hậu đãi nhất. Nhưng các hạ chẳng nghĩ đến thanh danh sư môn, làm nhiều chuyện bại hoại sư môn trên giang hồ, tuy nhiên khi sư tôn tạ thế, người vẫn nghĩ đến các hạ nên mới không trục xuất các hạ ra khỏi sư môn. Sư huynh ! Nếu người còn có chút lương tâm thì nên biết điều mà rút lui. Nào ngờ bây giờ sư huynh người lại xen vào ...

Diệu Vũ đạo nhân thủy chung im lặng lắng nghe, lúc này đột nhiên nghe lão quát lớn:

- Diệu Nguyên ! Nếu người còn nói lung tung nữa thì sư huynh ta sẽ giáo huấn người một trận về tội nhục mạ tôn trưởng trước mặt võ lâm quần hào đấy.

Diệu Nguyên cười nhạt, nói:

- Võ lâm thiên hạ ai lại không biết những nghĩa cử hành thiện của Đa Thủ chân nhân người ! Ta nói hay không nói cũng chẳng sao, có điều những lời này cứ mãi nằm ngang nơi cổ họng của ta, khiến ta không thể không nói.

Lúc này quần hào đều biến động thần sắc. Không ai ngờ rằng lão đạo có hình dung cổ quái này là Đa Thủ chân nhân từng hoành hành dọc vùng Quý Châu, hành ác vô số, nhưng rất ít người thấy được diện mục thật của ma đầu này. Và càng không ngờ Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên là đệ tử của phái Chung Nam.

Thế là quần hào lại thêm một phen xôn xao bàn luận. Nhưng đó là những lời bàn luận rất khế, và không có ai đứng ra nói chuyện.

Diệu Pháp đạo nhân cũng quát lớn:

- Hướng hồ bây giờ còn gia nhập Thiên Tranh Giáo. Thế mà người còn dám vác bộ mặt vô sỉ về đây tranh chức chưởng môn nữa ư, lẽ nào người cho rằng không ai biết những chuyện người làm ?

Lời này vừa xuất thì Y Phong kinh hãi, Đa Thủ chân nhân này đã gia nhập Thiên Tranh Giáo, bây giờ lại đến tranh chức chưởng môn Chung Nam, dụng tâm quả nhiên không nhỏ. Xem ra Thiên Tranh Giáo chẳng những muốn xưng tôn võ lâm mà còn muốn thu phục tất cả các môn phái. Nếu để giáo đồ Thiên Tranh Giáo làm chưởng môn Chung Nam thật, thì xem ra võ lâm thiên hạ sắp đến ngày cáo chung rồi.

Y Phong nghĩ đến đây thì nhiệt huyết chợt dâng trào, khiến chàng như muốn đứng ra vạch mặt lão ma đầu.

Chợt thấy Bát Quái Thần Chưởng vượt râu và cất giọng sang sảng nói:

- Theo lý mà nói, Diệu Vũ đạo nhân chưa bị trục xuất khỏi sư môn thì tất nhiên vẫn là đệ tử Chung Nam. Nhưng nếu Diệu Vũ đạo trưởng đã gia nhập Thiên Tranh Giáo thật, mà còn muốn tranh chức chưởng môn Chung Nam phái thì có vẻ bất tiện.

Diệu Vũ đạo nhân ngửa mặt cười lớn, tiếng cười như kim thạch khiến quần hào lòng bùng nổ tai. Ngay cả bụi đất bám trên đại diện cũng lăn chã rơi xuống. Quần hào đưa mắt nhìn nhau và đều biến sắc, tiếng cười đã dứt nhưng dư âm vẫn còn vang vọng rất lâu.

Diệu Vũ đạo nhân trừng mắt nhìn tứ phía, đoạn lạnh lùng nói:

- Có ai nói đệ tử Chung Nam không thể gia nhập Thiên Tranh Giáo ? Có ai nói giáo đồ Thiên Tranh Giáo không được làm đệ tử Chung Nam. Diệu Vũ ta tuy gia nhập Thiên Tranh Giáo nhưng vẫn là môn đồ Chung Nam, có ai nói ta không được tranh chức chưởng môn Chung Nam ?

Lão cười nhạt một tiếng đầy ngạo mạn rồi cao giọng nói tiếp:

- Ta không ngại nói cho các sư huynh đệ biết, chẳng những Diệu Vũ ta trở về sư môn mà các kiếm sĩ nổi danh ở nam bắc Trường Giang và hai bờ đại hà, lúc này cũng đã gia nhập vào môn hạ Chung Nam.

Lão đưa tay chỉ bọn đạo nhân phía sau rồi nói tiếp:

- Lao Sơn Tam Kiếm - Ôn thị huynh đệ, Nhất Kiếm chấn Kim Lăng - Hồ đại hiệp, Nam Cung Song Kiếm - Lý thị huynh đệ, Yến Sơn Tam Kiếm, Thái Hồ Nhất Kiếm có lẽ chư vị cũng từng nghe đại danh của mấy vị kiếm khách này rồi chứ ?

Lão ngửa mặt cười lớn một tràng, đoạn nói tiếp:

- Hiện tại mấy vị kiếm khách có thanh danh hiển hách này đều đã gia nhập làm môn hạ Chung Nam, tương lai phái Chung Nam tất sẽ phát dương quang đại trong võ

lâm. Nếu anh linh sư phụ trên trời có biết thì có lẽ người cũng nên ngậm cười nơi cửu tuyền.

Nói đoạn, lão phá ra cười lớn một tràng. Mục đích nói ra một loạt danh tự của những nhân vật kia tất nhiên là để thị uy. Không cần nói ra nhưng quần hào cũng biết rằng nếu có ai bảo lão ta không thể tranh chức chưởng môn Chung Nam, thì chẳng những là địch nhân của những vị kiếm khách lừng danh kia. Tuy trong lòng đa số quần hào rất phẫn nộ, nhưng không ai muốn đối địch với Thiên Tranh Giáo, và những kiếm thủ thuộc hàng nhất đẳng võ lâm đó.

Mọi người đều ngồi yên bất động, ai nấy không nói nửa lời. Trên mặt Bát Quái Thần Chưởng lộ vẻ không vui, tính khí của lão vốn như gừng càng già càng cay, nhưng lúc này đứng giữa đôi đường, lão cũng chẳng biết xử trí thế nào cho phải.

- o O o -